

anmodet Ministeren om at tage Hensyn til de Ønsker, der have været fremme indenfor Udvalget, ere altsaa, for det første, at der til sin Tid forelægges Rigsdagen Byggeplaner, for det andet, at Lønningsreguleringerne maa forgaa dels med Begrænsning, dels paa en ensartet Maade, for det tredie, at man ikke gaar alt for vidt med at antage særlig uddannede Plejersker, og for det fjerde, at den forøgede Udgift, her er Tale om at paalægge Kommunerne, ikke bliver særlig eller i alt for høj Grad trykkende for de Kommuner, der have daarligt Raad dertil. Jeg haaber, at Ministeren vil kunne imødekomme de Ønsker, der saaledes ere fremsatte af Udvalget, og med disse faa Bemærkninger skal jeg anbefale Tinget at vedtage Forslaget i den af Ministeren forelagte Skikkelse.

Sabroe: Naar mine Meningfæller og jeg ere gaaede med til denne Fællesindstilling, er det ikke mindst, fordi den højtærede Minister har lovet at tage under velvillig Overvejelse at lade Aandssvegeanstalterne og Døvstummeinstitutterne faa en Bestyrelse og Ledelse, som kommer mere i Rapport til de Hjem, hvorfra Eleverne komme, end Tilfældet er nu. Jeg haaber, at en mere folkelig Ledelse af de her omtalte Institutioner ikke alene vil betyde mere Kontrol — en saadan kan unægtelig tiltrænges, navnlig efter den Affære, som jeg ikke her skal omtale, der knytter sig til Underslæbet ved Fredericia Døvstummeinstitut —, men jeg tror ogsaa, at det vil have stor Betydning med Hensyn til Behandlingen af Patienterne paa Anstalterne, at der i vedkommende Bestyrelser sidder Mænd og maaske Kvinder, til hvem Hjemmene med Tryghed kunne gaa for at fremføre Klager og Kritik, og jeg haaber, at det ikke vil vare ret længe, før de paagældende Institutioner faa en Ledelse og Bestyrelse, som kan give os denne Tryghed.

Til den ærede Ordførers Bemærkninger om den Passus i Betænkningen, som vedrører Lønregulativet, skal jeg sige, at vi Socialdemokrater ved at gaa med hertil selvfølgelig ikke ville have udtalt Ønsket om, at man skal være smaalig overfor det Personale, som knyttes til vore Anstalter, men vi ere gaaede med hertil, fordi det er vor Overbevisning, efter Kultusministerens Udtalelser om denne Sag, at han vil se forstaaende paa de mange Menneskers økonomiske Interesse, som ere knyttede til disse Anstalter. Naar jeg og mine Meningfæller have kunnet gaa med til disse Udtalelser, er det ogsaa, fordi — det staar i alt Fald

saaledes for mig — Hovedsagen er for Personalets Vedkommende ikke alene at faa deres Lønforhold omordnede, men at den Tone, som hersker mellem Ledelsen og dem, er saaledes, at de faa Lyst til deres Gerning, lægge al fornøden Energi ind i den og ganske særlig udvise den størst mulige Grad af Humanitet overfor Patienterne. Det er det, det kommer an paa. Derfor have vi ogsaa kunnet gaa med til at sige, at vi egentlig ikke sværme for, at det skal være særlig uddannede Plejersker, men at Hovedsagen maa være, at de, som skulle omgaa disse stakkels Personer, Børn og Voksne, ere i Besiddelse af Følelse og Fornuft, saaledes at de ere i Stand til at pleje disse stakkels Personer.

I Slutningen af Betænkningen omtales et Samraad med Ministeren, under hvilket denne har udtalt sin Sympati for, at de By- og Landkommuner, som have særlig store Udgifter til aandssvages Anbringelse, faa Moderation i Kontingentet. Det er et Ønske, som vi fremdrog her under første Behandling, og vi have den Tillid til Ministeren, at han vil sørge for, at det Løfte, her er givet, vil blive effektueret.

Med disse Ord skal jeg anbefale dette Forslag, idet jeg haaber, at dets Gennemførelse ikke mindst maa betyde, at vi kunne nære Tryghed til den fremtidige Ledelse af Anstalterne og til Behandlingen af de i dem anbragte aandssvage.

De Forhørsakter, som ere tilstillede Udvalget vedrørende Forholdene paa Ebberrødgaard, som jeg ikke skal komme nærmere ind paa, vise, hvor heldigt det havde været, om der havde været mere Kritik og bedre Tilsyn, end Tilfældet er. Jeg haaber, at de Skader, som ere afdækkede ved disse Forhør, ikke maa gentage sig, og skal med disse Ord anbefale, at Forslaget gaar til tredie Behandling.

Mads Larsen: Naar mine Meningsfæller i Udvalget og jeg have kunnet tiltræde denne Indstilling og være med til at foreslaa at vedtage Forslaget uforandret, er det ikke sket uden Betæneligheder, specielt overfor Forslaget om at forhøje Betalingen paa Anstalter som f. Eks. Ebberrødgaard, hvor det af Beretninger og Regnskaber fremgaar, at man i Virkeligheden godt kan klare sig med den nuværende Betaling, men at man tilstræber at faa Midler nok til at opføre Bygninger, som for øvrigt vist ogsaa kunne paakræves. Naar vi til Trods for disse Betæneligheder kunne gaa med til at indstille Lovforslaget til uforandret Vedtagelse, skyldes det den Om-